

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy JUDr. Miloslava Výborného a soudců JUDr. Michala Mazance a JUDr. Petra Mikeše, Ph.D., v právní věci žalobce: **L. Z.**, zast. Mgr. Jaroslavem Topolem, advokátem se sídlem Na Zlatnici 301/2, Praha 4, proti žalovanému: **Krajský úřad Plzeňského kraje**, se sídlem Škroupova 18, Plzeň, proti rozhodnutí žalovaného ze dne 7. 3. 2015, čj. DSH/2433/16, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Plzni ze dne 31. 5. 2017, čj. 57 A 46/2016-32,

takto:

I. Kasační stížnost **se zamítá**.

II. Žalobce **nemá** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

III. Žalovanému **se nepřiznává** náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti.

Odůvodnění:

I.
Vymezení věci

[1] Rozhodnutím Městského úřadu Přeštice ze dne 30. 11. 2015, čj. PR-SD-SLL/29993/2015, bylo rozhodnuto, že se žalobce dopustil správního deliktu podle § 125f odst. 1 zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů (dále jen „zákon o silničním provozu"), tím, že jako provozovatel vozidla v rozporu s ustanovením § 10 zákona o silničním provozu nezajistil, aby při užití vozidla na pozemní komunikaci byly dodržovány povinnosti řidiče a pravidla provozu na pozemních komunikacích stanovená zákonem o silničním provozu. Porušení pravidel provozu na pozemních komunikacích spočívalo v tom, že *„dne 18. 10. 2014 v 9:30h v prostoru tunelu 'Valík' na dálnici D5, 77,6 km ve směru jízdy na Prahu, bylo zaznamenáno*

automatizovaným technickým prostředkem překročení maximální povolené rychlosti motorového vozidla tov. zn. OA BMW 530D, rz X, kdy provozovatelem vozidla byla fyzická osoba Z. L., nar. X, bytem B. 257, X D. V měřeném úseku je rychlost omezena proměnným dopravním značením B20a) s nastavenou max. dovolenou rychlostí 80 km/h. Vozidlu byla na tomto úseku naměřena rychlost 139 km/h, po odečtení povolené 3% tolerance chyby měřidla 134 km/h. Vozidlo překročilo max. dovolenou rychlost o ***54 km/h.***". Žalobci byla za uvedený správní delikt uložena pokuta ve výši 5 000 Kč a povinnost nahradit náklady řízení. Odvolání proti tomuto rozhodnutí bylo shora uvedeným rozhodnutím žalovaného zamítnuto a napadené rozhodnutí bylo potvrzeno.

[2] Žalobu proti rozhodnutí žalovaného Krajský soud v Plzni zamítl.

[3] Krajský soud v napadeném rozsudku uvedl, že v souzeném případě byly prvoinstančním orgánem učiněné kroky směřující ke zjištění řidiče vozidla zcela dostatečné a naplnily zákonný požadavek nezbytných kroků ve smyslu ustanovení § 125f odst. 4 zákona o silničním provozu. Nesouhlasil ani s námitkou týkající se nekonání ústního jednání; odkázal přitom na judikaturu Nejvyššího správního soudu. Nedůvodnou shledal též námitku nefunkčního (nesvítícího) proměnného dopravního značení. Konstatoval, že z žádného žalobcova tvrzení v průběhu správního řízení nevyplývá, že by proměnné dopravní značení v době průjezdu automobilu nesvítilo a neukazovalo hodnotu „80". Krajský soud konečně nepřisvědčil ani námitce stěžovatele, podle níž došlo k promlčení správního deliktu.

II.
Argumenty kasační stížnosti

[4] Žalobce (dále jen „stěžovatel") kasační stížnost co do obsahu opřel o důvody uvedené v § 103 odst. 1 písm. a) a b) s. ř. s.

[5] Stěžovatel namítal, že správními orgány nebylo prokázáno, že na proměnné dopravní značce byla v době průjezdu automobilu zobrazena hodnota „80", omezující nejvyšší dovolenou rychlost na 80 km/h. Podle něj neexistoval žádný důkaz, který by výše uvedenou skutečnost potvrdil. Nesouhlasil ani se závěrem krajského soudu, podle nějž byla argumentace stěžovatele pouze účelová. Krajský soud mohl shledat argumentaci pouze nevěrohodnou, a to na základě zjištěného skutkového a právního stavu. Stěžovatel namítal, že z podkladů pro rozhodnutí nebylo zřejmé, že by na daném místě nebyla nejvyšší dovolená rychlost stanovena na 130 km/h; druhým tvrzením podle něj bylo, že na proměnné dopravní značce nesvítila hodnota „80", a nejvyšší povolená rychlost proto nebyla na tuto hodnotu omezena. Na okraj poznamenal, že z jeho postupu bylo zjevné, že chtěl tato skutková tvrzení namítnout až při jednání před správním orgánem. Protože však jednání nařízeno nebylo, podané odvolání poté směřovalo právě k této stěžovatelem uplatněné vadě řízení.

[6] Stěžovatel dále argumentoval, že správní orgány neměly právo trestat jej za správní delikt, neboť došlo k zániku jeho odpovědnosti za správní delikt. Neztotožnil se se závěrem krajského soudu, podle nějž je nutné v posuzované věci analogicky použít právní úpravu obsaženou v § 125e odst. 3 zákona o silničním provozu. Dále konstatoval, že

citované ustanovení vůbec prekluzivní dobu nenormuje, ale normuje pouze lhůtu k zahájení řízení. Nesouhlasil s úvahou soudu, podle níž zaniká odpovědnost za spáchaný delikt nejpozději ve čtyřleté lhůtě.

[7] Závěrem kasační stížnosti namítl, že samotná skutková podstata správního deliktu provozovatele vozidla je protiústavní a odkázal v tomto směru na v odůvodnění žaloby.

[8] Žalovaný ve vyjádření připomenul své vyjádření k žalobě a setrval na názoru v něm uvedeném; se závěry krajského soudu se ztotožnil.

III.
Právní hodnocení Nejvyššího správního soudu

[9] Nejvyšší správní soud nenalezl žádné formální vady či překážky projednatelnosti kasační stížnosti, a proto přezkoumal jí napadený rozsudek Krajského soudu v Plzni v rozsahu a v rámci kasační stížností uplatněných důvodů, zkoumaje přitom, zda napadené rozhodnutí či jemu předcházející řízení netrpí vadami, k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti [§ 109 odst. 3 a 4 s. ř. s.].

[10] Kasační stížnost není důvodná.

[11] Nejvyšší správní soud k první kasační námitce (týkající se neprokázání funkčnosti dopravní značky ukazující proměnlivé hodnoty, jež omezují rychlost na měřeném úseku) poznamenává, že povinností správních orgánů je podle § 3 s. ř. postupovat *tak, aby byl zjištěn stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti.* Povinností správního orgánu je tedy opatřit dostatečné množství důkazů, které přestupek, jenž je obviněnému kladen za vinu, jasně a nepochybně prokazují.

[12] Pokud tedy měření bylo provedeno za okolností nevzbuzujících pochybnosti o jeho správnosti, zejména pokud není rozumného a přiměřeně pravděpodobného důvodu pro obavu z nějaké chyby měření, lze takový důkaz považovat zásadně za dostatečný pro prokázání, že řidič měřeného vozidla se dopustil přestupku spočívajícího v překročení rychlostního limitu. Údaj o nejvyšší povolené rychlosti vzal krajský soud (stejně jako správní orgány) za prokázaný na základě záznamu z automatického rychloměru, z něhož vyplynulo, že v místě přestupku byla nejvyšší povolená rychlost omezena na 80 km/h. Jak konstatoval také rozšířený senát v usnesení ze dne 2. 5. 2017, čj. 10 As 24/2015-71, „*[s]právní orgán nedisponuje „nekonečnou fantazií“, není tedy povinen předvídat a ve svém rozhodnutí vypořádat každou myslitelnou budoucí námitku obviněného z přestupku.* Nejvyšší správní soud uzavírá, že správní orgány opatřily takové důkazy, po jejichž zhodnocení bylo prokázáno, že nejvyšší povolená rychlost byla v místě spáchaného přestupku omezena dopravní značkou na 80 km/h. Obecná argumentace, podle níž „*v době průjezdu daným úsekem nesvítilo proměnné dopravní značení, což se ostatně na podzim 2014 dělo na daném místě velmi často*“ nemůže obstát. Místo přestupku se nacházelo uvnitř dálničního tunelu, tj. v místě, kde je nejvyšší povolená rychlost s ohledem na bezpečnost provozu pravidelně omezována; správnímu orgánu tudíž nevznikly pochybnosti, že řidič vozidla skutečně překročil nejvyšší povolenou rychlost v daném úseku. Námitka není pro uvedené důvodná.

[13] Námitkami týkajícími se údajného zániku odpovědnosti za správní delikt a protiústavnosti právní úpravy správních deliktů provozovatele vozidla se Nejvyšší správní soud zabýval již opakovaně, přičemž je nepovažoval za opodstatněné. K prekluzi odpovědnosti za správní delikt se podrobně vyjádřil především v rozsudku ze dne 12. 4. 2017, čj. 1 As 337/2016-45, v němž stěžovatelem uplatněný výklad § 125e odst. 3 zákona o silničním provozu zcela odmítl. Pakliže sporné ustanovení zní tak, že „*odpovědnost právnické osoby za správní delikt zaniká, jestliže o něm příslušný orgán nezahájil řízení do 2 let ode dne, kdy se o něm dozvěděl, nejpozději však do 4 let ode dne, kdy byl spáchán*“, pak je třeba za jediný správný (a ústavně konformní) označit takový výklad, podle něhož odpovědnost za správní delikt zaniká po uplynutí čtyř let od jeho spáchání, takže i kdyby správní orgán ve věci včas zahájil řízení, po uplynutí čtyř let od spáchání deliktu by odpovědnost zanikla a správní orgán by byl nucen řízení podle § 66 odst. 2 spr. ř. zastavit. Tvrzení stěžovatele, že citované ustanovení nikterak nenormuje zánik odpovědnosti za správní delikt (ale toliko stanovuje povinnost zahájit řízení nejpozději do čtyř let od spáchání přestupku) považuje Nejvyšší správní soud za účelové a motivované snahou vytvořit interpretací mezeru v zákoně a tím i prostor pro analogické uplatnění mírnější úpravy obsažené v zákoně o přestupcích.
[14] Nejvyšší správní soud pak nesdílí ani přesvědčení stěžovatele o protiústavnosti úpravy odpovědnosti provozovatele vozidla za správní delikt. Důvody, které jej k těmto závěrům vedly, shrnul v rozsudcích ze dne 23. 3. 2016, čj. 6 As 128/2015-32, a ze dne 16. 6. 2016, čj. 6 As 73/2016-40. Detailní rozbor předmětné otázky pak s odkazem na citovanou judikaturu provedl i krajský soud (s. 18-19), a proto nepovažuje Nejvyšší správní soud za nezbytné nosné pilíře argumentace v řízení stěžovateli již v dostatečném rozsahu vysvětlené opětovně připomínat. Pouze uzavírá, že námitku stěžovatele hodnotí jako neopodstatněnou, pročež neshledal ani důvody pro přerušení řízení do doby rozhodnutí Ústavního soudu ve věci sp. zn. Pl. ÚS 15/16, v němž je dle tvrzení stěžovatele posuzována otázka „*ústavní konformity úpravy objektivní odpovědnosti provozovatele vozidla*“.

IV.
Závěr a náklady řízení

[15] Pro uvedené dospěl Nejvyšší správní soud k závěru, že kasační stížnost je nedůvodná, a proto ji podle § 110 odst. 1 s. ř. s. zamítl. O věci přitom rozhodl bez jednání postupem podle § 109 odst. 2 s. ř. s.

[16] O náhradě nákladů řízení rozhodl Nejvyšší správní soud podle § 60 odst. 1, ve spojení s § 120, s. ř. s. Stěžovatel neměl ve věci úspěch, nemá proto právo na náhradu nákladů řízení. Žalovanému v řízení o kasační stížnosti žádné náklady nad rámec běžné úřední činnosti nevznikly, a proto mu soud náhradu nákladů nepřiznal.

Poučení: Proti tomuto rozsudku **nejsou** opravné prostředky přípustné.

V Brně 30. ledna 2018

JUDr. Miloslav Výborný
předseda senátu